

λείας στιγμάς, τὰς ἄνω στιγμάς καὶ τὰ κόμματα· διότι ἀλλέως θὰ σοῦ ἔλειπεν ἕξαφνα ἡ πνοὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως, καὶ θὰ ἔμενες μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Εἶδμεν δὲ πρὸ μικροῦ, ἂν ἐνθυμησῶμαι, ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου, ὁ σωλὴν τῶν πνευμόνων κλείει, καθ' ἣν στιγμὴν καταπίνομεν· διότι ἂν ἔμενον ἀνοικτὸς καὶ αὐτὸς, τὸ φαγητὸν θὰ ἐλάμβανε πολὺ πιθανῶς ἄλλον δρόμον, καὶ ἀντὶ τὸ ὑπάγει εἰς τὸν στόμαχον, θὰ διευθύνετο πρὸς τοὺς πνεύμονας. Ἄν ὅμως μᾶς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ ὀμιλήσωμεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καταπίνομεν, ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ὠθοῦμεν ἀπὸ τοὺς πνευμόνας μας, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἐξέλθῃ· ὁ σωλὴν του, ὅστις εἶχε γίνεαι τόσον μικρὸς ὁ ταλαίπωρος, διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν δρόμον εἰς τὸ φαγητὸν, ἐπανέρχεται θέλων καὶ μὴ θέλων εἰς τὴν θέσιν του, ἀνοίγει, διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἀήρ τῶν πνευμόνων, καὶ τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεπίνετο, ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸν σωλῆνά του, πίπτει εἰς τὸν ἄλλον, τὸν ἐμπρόσθιον, καὶ . . . στραβοκαταπίνομεν, ὡς λέγει ὁ λαός.

Ἐνθυμεῖσθαι τί μᾶς συμβαίνει εἰς τοιαύτην περίστασιν. Βῆχομεν φοβερά, σφενδονίζομεν ἔξω τοῦ στόματός μας ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ πρόσωπόν μας γίνεται κυανοῦν, χάνομεν τὴν ἀναπνοήν, τὸ σῶμά μας ὀλόκληρον τρέμει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας, νομίζει τις, θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰς κόγχας των. Ὁ σωλὴν, ὅστις εἶνε προσδιωρισμένος μόνον δι' ἀέρα, καὶ βλέπει ἕξαφνα ξένον ἀπρόσκλητον εἰσπυρόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, ἀγωνίζεται πάσῃ δυνάμει νὰ ἀποδιώξῃ τὸν αὐθάδη καὶ ἀδιάκριτον, οἱ δὲ πνεύμονες, οἵτινες θὰ ἦσαν ἠφανισμένοι, ἂν ὁ ἀδιάκριτος ξένος ἔφθανε μέχρις αὐτῶν, ἔρχονται εἰς βοήθειαν τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου, ὅστις ἀγωνίζεται πρὸς σωτηρίαν των, καὶ τοῦ στέλλουν εἰς ἐπικουρίαν ὅσον ἀέρα ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν. Ὁ ἀήρ αὐτὸς γίνεται βῆξ, καὶ ἐνώπιον τῆς ὀρυκτοῦ σφενδονίζεται ἔξω τοῦ στόματος ὁ παρείσαστος καὶ ἀδιάκριτος ξένος, ὡς κοινορτὸς σαρωνόμενος ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ὅταν δὲ καθαρισθῇ ἐντελῶς ὁ σωλὴν, καὶ παρέλθῃ καθ' ὀλοκληρίαν ὁ κίνδυνος, τότε μόνον κοπάζει βαθμηδὸν ἡ καταγιγίς, καὶ ἐπανέρχεται ἡ ἡσυχία.

Μὴ τυχὸν σοῦ φανῆ ἀστείον τὸ πρᾶγμα καὶ γελάσης. Διότι, ἂν καταπῆ τις τοιοῦτοτρόπως κανὲν μεγάλον τεμάχιον, ἂν ὁ ἐλθρὸς, ὅστις παρεισέφησεν εἰς τὸν σωλῆνα τῶν πνευμόνων, ἦνε σπουδαῖος, καὶ δὲν κατορθώσουν οὔτε ὁ σωλὴν οὔτε οἱ πνεύμονες νὰ τὸν ἀποδιώξουν ταχέως, δύναται τις νὰ ἀποθάνῃ αὐθαρῆ, καὶ τὰ παραδείγματα δυστυχῶς δὲν λείπουν. Ἡ φύσις δὲν κάμνει τίποτε εἰς μάτην· οὔτε εἶνε τόσον δειλῆ, ὥστε νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ τρομάξῃ διὰ τὸ τίποτε. Ὅταν δὲ

βλέψῃ, ὅτι συγκεντρώνει ὅλας τὰς τὰς δυνάμεις εἰς ἓν σημεῖον, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας προσπαθεῖ νὰ ἀποδιώξῃ ἐπικείμενον κίνδυνον, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ κίνδυνος εἶνε πραγματικὸς καὶ σπουδαῖος, ἀδιάφορον ἂν ἡμεῖς τὸν ἐννοοῦμεν ἢ ὄχι.

Τώρα πιστεύω γνωρίζεις τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ παραγγείλῃς εἰς τὴν κόρη σου, ὅταν γείνης μήτηρ, νὰ μὴ ὀμιλῇ ὅταν καταπῆν. Ἀκόμη δὲ περισσότερον πρέπει νὰ τῆς παραγγείλῃς, νὰ μὴ γελά, ὅταν καταπῆν, διότι καὶ ὁ γέλως ταραττεῖ ἐπίσης, καὶ πολὺ περισσότερον μάλιστα, τοὺς πνεύμονας, διότι ὅταν γελῶμεν ἐξέρχεται πολὺ περισσότερος ἀήρ ἐξ αὐτῶν παρὰ ὅταν ὀμιλῶμεν, καὶ διότι, ἐπομένως, κινδυνεύομεν πολὺ περισσότερον νὰ στραβοκαταπίνομεν γελῶντες ἢ ὀμιλοῦντες.

Τώρα, πρὶν τελειώσω, δὲν νομίζω περιττὸν νὰ σοῦ μάθω πῶς ὀνομάζονται παρὰ τῶν σοφῶν τὰ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν.

Τὸ δωμάτιον αὐτὸ ὀνομάζεται φάρυγξ, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας τοῦ ὑπερώϊου ἰστίου, ὁ σωλὴν τοῦ στομάχου οἰσοφάγος, ὁ σωλὴν τῶν πνευμόνων λάρυγξ, ἡ ὀπή τοῦ ρινοῦ, καὶ ἡ καταπακτὴ ἡ ὁποία τὴν φράττει ἐπιρρινοῦ.

Μὴ μοῦ ζητήσης ἐξηγήσιν αὐτῶν τῶν λέξεων, διότι θὰ μὲ ἠνάγκαζες νὰ γείνω πολὺ σχολαστικὸς, καὶ δὲν θὰ ἐτελειώναμεν ποτέ. Ἄλλως τε δὲ, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς τὰ πράγματα, καὶ ὀνομάξῃς τα ὅπως θέλῃς.

^{Ἐπταὶ συνέχισιν.}

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

Ἐπίκτητος ἐγεννήθη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ ἤμασε περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Καὶ ἦτο μὲν ἐθνικὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἀνεδείχθη ἐν πολλοῖς συνάδελφος οὕτως εἰπεῖν καὶ συνεργάτης τῶν ἱεροκηρύκων τοῦ Χριστιανισμοῦ, μάλιστα εἰς τὰς λεγομένας Διατριβάς, τὰς ὁποίας αὐτοῦ λέγοντος ἔγραψεν ὁ Ἀρριανός. Εἰς τὰς Διατριβάς ταύτας, ὅτε μὲν ἀποκρίνεται εἰς ἠθικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνοντο πρὸς αὐτὸν, ὅτε δὲ προτρέπει πρὸς ἀρετὴν, ὅτε δὲ μελετᾷ ἐγγλῶττως τὰ περὶ τῆς Προνοίας, τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ, τὰ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρασκευάζων οὕτω τοὺς πολλοὺς νὰ ἀκούσωσι καὶ νὰ νοήσωσι τοὺς λόγους τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας. Ἐλεγε δὲ ὅτι ὁ φιλόσοφος ὀφείλει νὰ ἀφιεροῖ ἑαυτὸν ὅλον τῇ διακονίᾳ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπῆται παρ' αὐτοῦ ἀνοχὴν καὶ καρτερίαν ἐνάμιλλον τῆς Εὐαγγελικῆς, διότι ἐπέβαλεν εἰς τὸν φιλόσοφον τὸ καθῆκον καὶ δερόμενον φιλεῖν αὐτοὺς τοὺς δέροντας, ὡς πατέρα πάντων, ὡς ἀδελφόν. Οὐδέ

περιωρίζετο εἰς λόγους μόνον· ἀλλὰ δι' ἔργων ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐτήρει τὰ παραγγελλόμενα. Νέος ὢν διετέλεσεν ἐπὶ Νέρωνος ἐν Ῥώμῃ δούλος ἐνὸς τῶν ἀπελευθέρων τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ δεσπότης αὐτοῦ οὗτος ἐτέρπετο ποτὲ στραγγαλιζῶν διὰ βασιανιστηρίου ὄργανου τὸν πόδα τοῦ δούλου· ὁ δὲ Ἐπίκτητος εἶπεν ἀταράχως· θέλεις τὸν θραύσει. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δεσπότης ἐπέμενε εἰς τὴν ἀσπλαγχνον ἐκείνην παιδιάν, καὶ ὁ πούς ἐθραύσθη τῶνόντι, ὁ φιλόσοφος ἠρκέσθη νὰ προσθέσῃ· σὲ τὸ εἶχα εἰπεῖ. Ταύτης τῆς στωϊκῆς ἀπαθείας ἐπιλαβόμενος ὁ Κέλσος, ἐτόλμησε βραδύτερον νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς Χριστιανούς· εἶπέ τι τοσοῦτον θαυμαστὸν ὁ ὑμέτερος Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ; Εἰς δ' ὁ Ὁριγένης ἀπεκρίθη ἀπλῶς, ὅτι ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐδὲν εἶπεν, ὅπερ ἔτι θαυμαστότερον.

Ὡστε ἀμιλλὰ τις ὑπῆρχε τότε μεταξὺ ἐθνικῶν καὶ Χριστιανῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἀμιλλὰ ὅμως ἐξ ἧς ἔμελλε νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τέλους οὐχὶ τὸ δόγμα τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ τὸ τῆς θρησκείας δόγμα. Μία δὲ τῶν μυρίων ἀποδείξεων τῆς ἀμίλλης ταύτης εἶναι καὶ ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ὕμνος, ὃν ἔγραψε μὲν ὁ Ἐπίκτητος, ἠδυνάμεθα δὲ νὰ ὑπολάβωμεν ὡς ἐξεληθόντα ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, διὰ τε τὴν εὐλάβειαν τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν χάριν τοῦ λόγου καὶ τὴν ἔντονον εἰς τοὺς πολλοὺς ὑπόμνησιν τοῦ καθήκοντος.

II**

Ἴδου ὁ ὕμνος καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἐπίκτητου· «Εἶ γὰρ νοῦν εἶχομεν, ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ Θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτοντας, καὶ ἀροῦντας, καὶ ἐσθιοντας, ἄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ Θεὸς, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα τοιαῦτα, δι' ὧν τὴν γῆν ἐργασάμεθα· μέγας ὁ Θεὸς, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κατάποιεν, ὅτι κοιλιάν, ὅτι αὐξέσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. Ταῦτα ἐφ' ἐκάστου ἐφουμνεῖν ἔδει, καὶ τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον ὕμνον ἐφουμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτοις, καὶ ὁδῶ χρηστικὴν. Τί οὖν; ἐπεὶ οἱ πολλοὶ ἀποτετύφλωσε, οὐκ ἔδει τινὰ εἶναι τὸν ταύτην εκπληροῦντα τὴν χώραν, καὶ ὑπὲρ πάντων ἄδοντα τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; τί γὰρ ἄλλο δύναμαι γέρον χωλός, εἰ μὴ ὑμνεῖν τὸν Θεόν; εἰ γοῦν ἀηδῶν ἤμην, ἐποίουν [ἄν] τὰ τῆς ἀηδόνος· εἰ κύκνος, τὰ τοῦ κύκνου. Νῦν δὲ λογικός εἰμι, ὑμνεῖν με δεῖ τὸν Θεόν· τοῦτό μου τὸ ἔργον ἐστὶ, ποιῶ αὐτό· οὐδ' ἐγκαταλείψω τὴν τάξιν ταύτην, ἐφ' ὅσον ἂν δίδωται· καὶ ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ᾠδὴν παρακαλῶ.»

Ἡ ἀνάγνωσις τερπνῶν ἅμα καὶ ὠφελίμων βιβλίων εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτέρων πρὸς ἠθοποίησιν τοῦ λαοῦ μέσων, εἶνε ἡ διανοητικὴ τροφή, ἡ

ἀπαραιτήτως ἀναγκαία πρὸς συντήρησιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας ἃς ἤδη τις ἀπέκτησε καὶ πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν αὐτῶν, τροφή, ἄνευ τῆς ὁποίας καὶ αἱ καλλίτεροι ἰδιοτήτες κατὰ μικρὸν ἀτροφοῦσι καὶ φθίνουσιν.

Δ. Σ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΑΑΤΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΒENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Ὁ Βενιαμὴν Φραγκλῖνος, δέκατος ἑβδομος καὶ ὑστερότοκος υἱὸς πτωχῆς τινος τεχνιτῶν οἰκογενείας, ἀποτελεῖ ἐν τῶν μεγαλητέρων παραδειγμάτων περὶ τοῦ τί δύναται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ φιλεργία, ἡ καρτερία, ἡ φιλομάθεια, ὅταν ἦναι ἠνωμένοι μετὰ τιμίων καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Βενιαμὴν Φραγκλῖνος ἐγεννήθη ἐν Βοστώνῃ τῆς νέας Ἀγγλίας, κατὰ τὸ ἔτος 1706. Ὁ πατήρ του ἦτον κηροποιός, καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο εἰργάσθη κατὰ πρότον καὶ ὁ νέος Βενιαμὴν. Τὸ ἀηδίασεν ὅμως ταχέως, καὶ ὑπηρετήσε παρά τινι τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὄντι τυπογράφῳ. Ὡς τυπογράφος ἐργάτης εἰργάσθη καὶ ἐν Φιλαδέλφειᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Μετὰ ταῦτα κατώρθωσε νὰ συστήσῃ ὁ ἴδιος τυπογραφεῖον. Ἐκ τῆς εἰς τὰ πρόσω ἀναγνώσεως τῆς παρούσης βιογραφικῆς ἐκθέσεως, ἧτις ὀφείλεται εἰς τὸν ἐξῆσκημένον κάλαμον διαστίμου πολιτικοῦ ἀνδρὸς, τοῦ γάλλου Ἐδουάρδου Λαβουλαί, θέλει μάθει ὁ ἀναγνώστης πῶς, ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου, τοῦ τοσαύτην σχέσιν καὶ συνάφειαν ἔχοντος πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδείαν, ὁ Φραγκλῖνος ἠδυνήθη νὰ τελειοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, καὶ ἔθεσε τὰς πρώτας βάσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ του βίου. Ἐκλεχθεὶς Μέλος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Φιλαδέλφειας, ἐστάλη παρ' αὐτῆς, ὡς πράκτωρ, εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη μεγάλη ἀνακάλυψις τῶν θεωριῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ἀλεξικεραυνικοῦ μηχανήματος προπαρεσκευάσαν εἰς αὐτὸν ἕξοχον ὑπόδοχὴν παρὰ τοῖς ἐπισημοτέροις τῶν Ἀγγλῶν. Ἐμεινεν ἐν Ἀγγλίᾳ πέντε ἔτη, καὶ, ἐπιστρέψας εἰς Ἀμερικὴν, ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας τῶν συμπολιτῶν του δι' ἃς ἀπέδωκεν εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπηρεσίας. Ὅτε, κατὰ τὸ 1764, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Ἀγγλίαν, ἠρωτήθη ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀποικίας. Αἰ ἐν Ἀμερικῇ ταραχαὶ ἤρχιζαν· ὁ Φραγκλῖνος πάντα λίθον ἐκίνησεν ἵνα ἀποτρέψῃ τοὺς ὑπουργοὺς ἐκ τῶν κατὰ τῆς ἀποικίας προταθέντων αὐστηρῶν μέτρων. Κατὰ τὸ 1775, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν, τὸ πολιτικὸν του στάδιον ἔγεινε σπουδαιότερον. Ἐκλεχθεὶς ἐν τῇ Νομοθετικῇ Συνελεύσει ἀντιπρόσωπος, ἔλαβε μέγιστον μέρος εἰς